

udstyret Læseværelse. Der gik endnu nogle af de gamle Mennesker misfornøjet omkring paa Gaarden uden at vide, hvad der fejlede dem. Men Størsteparten var lidt efter lidt flygtet bort derfra som fra en Straffeanstalt.

»De vil komme til at opleve den samme Skuffelse, Hr. Hamre! Eller ogsaa staar vi foran Afgrunden. Jeg har idag — velsagtens i Anledning af Deres Besøg — tænkt en hel Del paa Enslev. De har vel nok læst, hvad Anton Bjerreby nylig meddelte om sine sidste Samtaler med ham paa Dødslejet. Det er trist at tænke paa, at den Strøm af bitre og hadefulde Ord skulde blive den Mands Farvel til Livet. Det bekræfter paa uhyggelig Maade, hvad han ved en anden Lejlighed udtalte, at en Politikers Ry er en kostbar Vare. — Kan hans Livstragedie ikke afskrække Dem, Hr. Hamre? Han var jo ogsaa en Moses, der vilde føre Folket ud af Trældommen, og vi har maaske aldrig her i Landet haft en guddommeligere Vilje end hans, da han endnu var ung og begejstret. I Retfærdighedens Navn opvakte han hos Folket en Ulveappetit paa Livet, som det jo egentlig ikke selv indbyder til, synes jeg . . . Nu ser vi Befrielsesværket resultere i en sørgelig Skare af vore Samtidige, der af lutter Livsforslugenhed har faaet Tilværelsen forkert i Halsen. *Fiat justitia, pereat mundus!* Men vi deler Skæbne med den øvrige Ver-